

Kas pakels sužeistą dvasią?

Nuo atmetimo iki priėmimo (dalis 1)
pagal Derek Prince

„Kas pakels sužeistą dvasią? (Patarlių 18:14)

Šiame straipsnyje noriu išnagrinėti konkrečią problemą, kuri, mano nuomone, turi įtakos milijonams žmonių Jungtinėse Amerikos Valstijose, taip pat daugelyje kitų vietų visame pasaulyje. Daugelį metų dirbdamas savo tarnyboje įsitikinau, kad tikriausiai kas penktas žmogus JAV yra vienaip ar kitaip yra paveiktas atmetimo. Paprasčiausiai atmetimas apibrėžiamas taip – tai jausmas, kad esi nepageidaujamas, jausmas, kad nors ir nori, kad žmonės tave mylėtų, niekas nemylė. Arba tai yra noras būti grupės dalimi, bet jaučiama atskirtis – tarsi iš išorės stebint grupės vidų. Manau viena iš priežasčių, kodėl tiek daug žmonių šiandien kenčia nuo šios problemos, yra mūsų visuomenės sandara ir jos spaudimas, ypač šeimų irimas.

Jei aš jūsų paklausčiau: „Kas yra atmetimo priešingybė? tikriausiai atsakytumėte „Priėmimas“, ir tai yra teisingas atsakymas. Šiame ir kitame straipsnyje mes sutelksime dėmesį į tai, kaip nuo atmetimo pereiti prie priėmimo.

Studijavimą pradedame atmetimo vaizdiniu, esančiu Izaijo 54:6. Tai labai jaudinantis išteklėjusios moters vaizdavimas, kurios širdis yra sudaužyta.

“**VIEŠPATS** pašaukė tave kaip atskirtą, dvasioje suvargusią moterį, kaip atstumtą jaunystės žmoną, – sako Dievas.“

Šioje vietoje pavaizduota jauna moteris, neseniai išteklėjusi, kuri sužino, kad jos vyras jos nemylė. Galbūt jis neturi jai laiko arba nerodo jai susidomėjimo. Galbūt jis netgi ruošiasi su ja išsiskirti, kad susirastų kitą žmoną. Šventasis Raštas apibūdina ją kaip „atskirtą, dvasioje suvargusią moterį“.

Yra tam tikros rūšies žaizda, kurią labai sunku pakelti. Ji gana tiksliai aprašyta Patarlių 18:14:

Žmogaus dvasia palaiko jo negalią, bet kas pakels sužeistą dvasią? (KJV)

Ši moteris akivaizdžiai kentėjo nuo tokios žaizdos dvasioje.

Mes galime pakęsti sužeistą kūną, bet sužeista dvasia yra nepakeliama kančia.

Giliau, nei suprantame

Raštas taip pat sako 1 Korintiečiams 2:

“Kas iš žmonių žino, kas yra žmogaus, jei ne paties žmogaus dvasia? Taip pat niekas nežino, kas yra Dievo, tik Dievo Dvasia.” (11 eilutė)

Žmogaus dvasia yra gilesnė nei protinis supratimas ar atminties bei proto gebėjimai, ir ta dvasia yra vienintelis dalykas, kuris žino viską apie tave. Jūsų protas ne viską žino apie jus. Yra dalykų apie jus, kurių jūsų protas dar neatrado. Labai įmanoma daugelį metų nešiotis žaizdas, apie kurias jūsų protas nieko nežino. Manau, kad tai patvirtina žemiau pateiktas pastebėjimas.

Ar kada nors pastebėjote, kad kai kurie žmonės, net stiprūs, savarankiškai vyrai, gavę krikštą Šventąja Dvasia, atrodo, sugniūžta ir pradeda verkti? Aš tai mačiau daugybę kartų. Kai matau, kad tai vyksta, sakau: „Dabar Šventoji Dvasia pasiekė to žmogaus dvasią ir atriša visus mazgus, kurie taip ilgai buvo surišti jo viduje. Niekas kitas negalėjo ten patekti, kad išrištų tą mazgą, tik Šventoji Dvasia.“

Kartą meldžiausi su jaunu vyru ir jam taip nutiko. Nors jis jau buvo pakrikštytas Šventąja Dvasia, Viešpats ką tik patenkino didžiulį jo gyvenimo poreikį. Iš prigimties jis buvo gana susivaldantis ir tvirtas jaunuolis. Bet kai Šventoji Dvasia palietė tą svarbų jo gyvenime klausimą, jis pradėjo verkti kaip mažas vaikas. Aš jam pasakiau: „Dabar žiūrėk, neužgniaužk to. Nebandyk susivaldyti ir susigrąžinti savikontrolę. Leisk tam vykti, nes tokios akimirkos nenusipirksi už tūkstantį dolerių. Tai neįkainojama.“

Visa tai iliustruoja, kad giliai jūsų viduje yra vieta, apie kurią jūsų protas nežino. Kartais jūsų protas net atsisako susidurti su faktais apie tą jūsų viduje esančią vietą. Psichologai ir psichiatrai pripažįsta, kad kai kurios žaizdos yra tokios skausmingos, kad protas atsisako sutelkti į jas dėmesį. Protas tiesiog atsisako net pažvelgti ta kryptimi. Nepaisant to, žaizda yra – giliau už protą, giliau už samprotavimus, giliau už atmintį. Tai yra dvasioje.

Atmetimas labai dažnai slypi giliai dvasioje. Ir dažnai, kadangi tai labai gilu, žmonės net nesuvokia, kad jų problema yra atmetimas.

Kaip prasideda atmetimas

Panagrinėkime keletą pavyzdžių, kaip gali atsirasti atmetimas, turėdami omenyje, kad yra daug atmetimo formų.

Man labai įsimintinas yra vienas atvejis su moterimi iš Floridos. Vieną vakarą viešėdamas šios ponios namuose padariau tai, ką darau retai. Aš tiesiog pasakiau jai: „Sese, jei aš teisus, tai tavyje yra mirties dvasia“. Aš retai pareiškiu kažką panašaus, nes tai gali privesti prie komplikacijų. Tačiau surizikavau jai tai pasakyti, nes buvo akivaizdu, kad jai reikia pagalbos. Ši moteris turėjo visas sąlygas būti laiminga, bet niekada nesijautė laiminga. Ji turėjo gerą vyrą ir vaikus, bet niekada neturėjo džiaugsmo. Taigi aš jai pasakiau: „Penktadienio vakarą aš vedu išvadavimo tarnavimą, ir jei ateisi, pasimelsiu už tave“.

Tą vakarą ši ponija pasirodė tarnavime, ir kai aš pradėjau išvadavimo dalį, ji sėdėjo pirmoje eilėje. Vėlgi, aš padariau tai, ko paprastai nedarau. Tam tikru tarnavimo momentu priėjau prie jos ir pasakiau: „Tu, mirties dvasia, Jėzaus vardu liepiu tau atsakyti man kada įėjai į šią moterį?“

Tada dvasia, o ne moteris, labai aiškiai atsakė: „O, kai jai buvo dveji metai“.

"Kaip patekai į jos vidų?" paklausiau.

Dvasia atsakė: „O, ji jautėsi atstumta. Ji jautėsi nepageidaujama. Ji jautėsi vieniša.“

Pagalvojau sau: Nieko sau. Netgi nuo dviejų metų įmanoma jaustis atmetu.

Šis įvykis atvėrė platesnį šitos problemos suvokimą, nes supratau, kad atmetimas gali prasidėti dar net negimus vaikui. Galėčiau pateikti jums gana žinomų asmenų vardus, kurie galėtų paliudyti, kad tai yra tiesa jų gyvenime. Jei moteris nešioja įsčiose vaiką ir dėl neplanuoto nėštumo ji jaučia apmaudą, tai tas vaikas dažnai gimsta su atmetimo dvasia.

Pažeidžiami taikiniai

Pavyzdžiui, tokio tipo atmetimas ypač paplitęs tarp vienos tam tikros amžiaus grupės žmonių Jungtinėse Amerikos Valstijose – vaikų, kurie buvo pradėti Didžiosios depresijos metu. Kodėl? Nes daugelis šeimų jau turėjo per daug burnų, kad galėtų pamaitinti, o mintis apie dar vieną gyvybę, ateinančią į šį pasaulį, sukėlė kartėlio jausmą. „Kodėl mes turime turėti dar vieną vaiką?“

Panaši problema gali išsivystyti vaike, kuris pradėtas ne santuokoje. Daugeliu tokio tipo atvejų motinai kyla didžiulių problemų, todėl ji gali piktintis ir net nekęsti to vaiko, kuris ateina į jos gyvenimą ir sukuria jai problemų. Tas vaikas taip

pat gali gimti su atmetimo dvasia.

Paskui vėlgi, vaikas gali gimti ir nesulaukti meilės ir taip patirti atmetimą. Tikiu, kad kiekvienas vaikas gimsta į pasaulį trokšdamas tėvo ir motinos meilės. Kiekvienas vaikas taip sukurtas. Tačiau daugeliu atvejų, ypač šiuolaikinėje Amerikoje, ne visi vaikai yra mylimi. Arba, net jei vaikas yra mylimas, tėvai gali nežinoti kaip išreikšti savo meilę. Nemažai žmonių man yra sakę: „Manau, mano tėvas mane mylėjo, bet niekada nemokėjo to parodyti. Visą savo gyvenimą jis niekada nepaėmė manęs ant kelių ir nedarė nieko, kad parodytų, jog mane myli.“ Tas pats gali būti pasakyta ir apie motiną. Dėl to vaikas jaučiasi nepageidaujamas.

Atmetimas gali atsirasti ir vėliau. Kaip ir moteris, apie kurią skaitome Izaijo knygoje, žmona gali mylėti savo vyrą ir turėti supratimą koks turėtų būti vedybinis gyvenimas. Ji įsivaizduoja, kaip vyras ją mylės ir kad ji bus palaiminta vaikais. Bet kažkaip išeina kitaip. Galbūt vyras kurį laiką ją myli, bet paskui susidomi kita moterimi. Arba jis gali būti vienas iš tų vyrų, kurie tiesiog nemoka parodyti meilės. Po kurio laiko ši jauna moteris pajunta: „Mano vyras manęs nenori. Aš jam nerūpiu. Jis neskiria man laiko.“

Reakcijos į atmetimą

Jautimasis atmestu gali būti tiesiog vidinis nusiteikimas, kurį nešiojamės visur su savimi. Tačiau iš patirties žinau, kad už kiekvienos neigiamos emocijos, reakcijos ir požiūrio slypi atitinkama dvasia. Už baimės slypi baimės dvasia. Už pavydo slypi pavydo dvasia. Už neapykantos slypi neapykantos dvasia.

Labai dažnai pasidavimas tam tikrai emocijai atvers duris tos emocijos dvasiai įeiti. Ir kai tik dvasia įeina, tas žmogus negali visiškai savęs suvaldyti. Pavyzdžiui mergina, kuri nekenčia savo tėvo, nes jis buvo žiaurus, kritiškas ir nemylintis, gali ištekėti ir susilaukti vaikų. Tada be priežasties, prieš savo norą, ji pradeda nepagrįstai ir stipriai nekęsti vieno iš savo vaikų, nukreipdama tą neapykantą tėvui į savo vaiką. Tai neapykantos dvasia. Kai tėvo nėra, tai nukreipinama prieš ką nors kitą.

Dažnai tėvai, turintys ypatingų ydų, pradeda nekęsti vaiko, kuris yra panašiausias į juos. Iš tikro jie nekenčia savęs, bet užuot nukreipę tą neapykantą į save, jie nukreipia ją į vaiką, kuris turi tas savybes ar silpnybes, kurios buvo paveldėtos iš jų.

Kaip egzistuoja neapykantos dvasia, taip pat egzistuoja ir atmetimo dvasia. Žinau tai iš pirmų lūpų, nes pastaraisiais metais turėjau reikalų su keliais šimtais žmonių, kuriems reikėjo išlaisvinimo ir kurie buvo išlaisvinti iš atmetimo

dvasios.

Atmetimas yra problema, nes dėl to aplinkiniai patiria įtampą. Yra dvi skirtingos kryptys, kuriomis žmonės pajuda dėl atmetimo. Žinoma, nei viena iš jų nėra absoliutus dėsnių, tačiau tai yra situacijos, kurios atsiranda pakankamai nuosekliai, kad parodytų tam tikrą dėsningumą.

Pirmoji kryptis

Pirmiausia kas atsiranda po atmetimo tai vienišumo jausmas. Vienišumo jausmas yra baisus dalykas. Mūsų modernus pasaulis pilnas vienišų žmonių. Kai kurie net kiekvieną sekmadienį sėdi bažnyčioje, tačiau nenustoja jaustis vieniši.

Vienišumas veda į kančias, ir mes visi pažįstame žmonių, kurie visada atrodo nelaimingi.

Vėliau žmogus pradeda jaustis apgailėtiniu, nes vienišumas dažnai sukelia gailestį sau. Jūs visada gailitės savęs: „Niekas manęs nesupranta. Kiti gali, bet aš negaliu. Kodėl Dievas padarė mane tokį koks esu?“

Kitas žingsnis po savęs gailesčio dažnai būna depresija – tai niūri nuotaika, kuri jus apninka. Šitą nuotaiką galiu apibūdinti tiksliai, nes ir pats dažnai ją turėdavau. Taigi aš žinau apie ką kalbu.

Tuomet depresija greičiausiai sukels kažką dar rimtesnio – neviltį, beviltiškumą: „Nieko gero nevyksta. Aš greičiausiai pasiduosiu“. Ir tada neviltis beveik neišvengiamai prives prie vieno iš dviejų galutinių rezultatų: vienas yra noras numirti, kitas – savižudybė.

Yra skirtumas tarp noro numirti ir savižudybės. Jei kada nors pasakėte: „Norėčiau, kad būčiau miręs“, tai labai pavojinga. Nereikia to sakyti daug kartų, kad į žmogų įeitų mirties dvasia.

Savižudybė yra radikalesnė. „Aš galėčiau viską užbaigti. Kokia prasmė gyventi? Išgerk visą buteliuką tablečių. Nuryk juos dabar“. Arba: „Pirmyn – šok priešais tą traukinį ir baik viską“.

Antroji kryptis

Na, tai viena kryptis kylanti dėl atmetimo. Tačiau yra ir kita galima reakcija, kuri veda kita kryptimi. Iš atmetimo atsiranda kietumas. „Na, jei jie manęs nemyli, tai kas? Kam jų išvis reikia? Galiu apsieiti ir be jų.“

Tada kietumas veda prie to, ką turėjau progos analizuoti: tai yra abejingumas. „Man nerūpi! Buvau pakankamai sužeistas. Niekas daugiau manęs taip neįskaudins. Aš pastatysiu

užtvary, per kurią niekas niekada nepateks į mano vidų.“ Išoriškai esate draugiškas. Jūs kalbate su žmonėmis, juokaujate, bet jūsų viduje yra kažkas tokio, ko kiti niekada negali pralaužti.

Po abejingumo ateina maištas. „Na, jie prieš mane, tuomet aš būsiu prieš juos. Aš jų nekenčiu. Nekenčiu jų religijos. Nekenčiu jų bažnyčios. Nekenčiu jų Dievo.“ Nustebtumėte, kiek žmonių man pasakė, kad kažkada gyvenime jie iš tikrųjų pasakė: „Dieve, aš tavęs nekenčiu!“ Tai baisu pasakyti. Daugybė žmonių, kuriuos pažįstu, sakė: „Dieve, kodėl tu sukūrei mane tokį? Kodėl apskritai mane atvedei į pasaulį?“

Tada maištas gana dažnai veda į raganavimą, tai nėra toks akivaizdus ryšys, bet glaudžiai susijęs su maištu Šventajame Rašte. Pirmajame Samuelio 15:23 rašoma: „Maištavimas yra kaip raganavimo nuodėmė“. Kai sakau raganavimo, tai turiu omenyje visą okultinę sferą – netikrų dvasinių išgyvenimų ieškojimą per Ouija spiritizmo lentą, būrėjas, spiritizmo seansus ir panašius užsiėmimus. Daugelis nesuvokia, kad tai iš tikrųjų yra maišto išraiška – nusisukimas nuo tikrojo Dievo į netikrąjį dievą. Tai yra pirmojo įsakymo laužymas: „Neturėk kitų dievų šalia manęs“ (Išėjimo 20:3). Remdamiesi Sauliumi kaip pavyzdžiu, matome, kad raganavimas galiausiai veda į dvasinę ir fizinę mirtį (1 Kronikų 10:13–14).

Taigi iš abiejų kryptių matome, kad atmetimo pasekmės žmogaus dvasiai gali būti pražūtingos.

Šaknys

Noriu atkreipti dėmesį, kad tokioms radikalioms problemoms spręsti Evangelija siūlo radikalius sprendimus, nes pati Evangelija yra labai radikali. Ne visi žino žodžio „radikalus“ reikšmę, tačiau jis kilęs iš lotyniško žodžio radix, kuris reiškia „šaknis“. Todėl kažkas radikalaus yra „tai, kas eina į šaknį“.

Šia prasme Evangelija yra radikali, nes ji paliečia problemos šaknį. Štai ką Jonas Krikštytojas pasakė apibūdindamas Evangeliją Mato 3:10:

„Štai kirvis jau prie medžių šaknų, ir kiekvienas medis, kuris neduoda gerų vaisių, yra nukertamas ir įmetamas į ugnį.“

Tai yra vaizdinys, kuriuo Dievas nori parodyti kaip mes turėtume spręsti savo problemas, kurios vaizduojamos kaip medis. Dievas sako: „Neužtenka nupjauti kelias šakas.

Medis stovės ir augs. Net ir nukirtus kamieną, gyvybė jame tęsis ir atsiras maži ūgliai. Bet jei nukirsite šaknis, tai su medžiu bus baigta“. Pagal Dievo planą kirvis yra pridedamas

prie problemos šaknų.

Šios trys medžio dalys atitinka tris žmonių problemų dalis. Mes įprastai pjauname šakas. Tai yra tai, ką aš vadinu „nuodėmėmis“ – tokie dalykai kaip melas, keiksmazodžiai, amoralumas ir priklausomybės, tai yra dalykai, kurie sužadina ir kursto žmones. Daug religinės veiklos yra nukreipta į kelių šakų nukirtimą. „Mečiau rūkyti“ arba „Nustojau amoraliai elgtis“ arba „Niekada niekam nedarau nieko blogo ir sekmadieniais vaikštau į bažnyčią“. Visa tai yra gerai, bet tai nėra svarbiausi dalykai.

—Po paviršiumi ==

Jei tiesiog nupjausite šakas, pašalindami tam tikras nuodėmes, problema, su kuria neišvengiamai susidursite, yra ta, kad jų vietoje išdygs naujos šakos, nes jas visas maitina ir palaiko kamienas. Mano teologiniu supratimu kamienas yra vadinamas „nuodėme“. Ne nuodėmėmis, bet nuodėme. Biblijoje yra labai aiškus skirtumas tarp nuodėmių, nuodėmingų veiksmų ir nuodėmės – dalyko, kuris iššaukia nuodėmes.

Nuodėmę apibrėžti yra sunku. Aš nuodėmę vadinu „bloga, sugedusia dvasine jėga, kuri veikia žmonėse ir skatina juos daryti nuodėmes“. Ant kryžiaus įvyko atpirkimas. Jėzus buvo „sužeistas už mūsų kaltes ir sumuštas už mūsų nuodėmes“ (Izaijo 53:5). Bet Izaijo 53:10 sakoma:

„Kai Tu padarysi jo sielą auką už nuodėmę.“

Tai yra susitvarkymas su kamieniu. Nuodėmė ir nuodėmės yra absoliučiai skirtingi dalykai ir Biblija nuolat pabrėžia tą skirtumą.

Nuodėmė ir nuodėmės yra virš paviršiaus, bet po žeme turime ką kita: šaknis. Iš mano patirties ir Šventojo Rašto studijų šaknį galima apibūdinti kaip „aš pats“ arba „aš“, ego. „Aš noriu, galvoju, man patinka, man nepatinka, pažiūrėk į mane. Aš esu svarbus, aš reikšmingas, tu su manimi pasielgei neteisingai. Pasaulis sukasi aplink mane, vargšas aš, niekas manęs nemylė.“ Tikiu, kad tai yra šaknis. Net tie, kurie susidūrė su nuodėme, ne visada sprendė „aš“ problemą. Tačiau jei nebus susitvarkyta su šaknimis, problemos tęsis.

Kitame mano laiške tęsime temą apie atmetimą, ieškodami sprendimo.

Mokomasis laiškas

Nuorašas: TL-L084-100-LIT

Paskutinį kartą atnaujinta: 08 Sep 2025

„Krikščioniškas gyvenimas nėra
tik saldumas ir arfų muzika.
Kiekvienas atsidavęs krikščionis
supras, kad kova yra dalis jo
gyvenimo patirties.“

Derek Prince

derekprince.com/lt/resources

Cut here to use as a bookmark

